

АТМОСФЕРА КАКВА СЕ МОЖЕ ПОЖЕЛЕТИ

● Сарајевског вајара »љубав издалека« вуче ка »Тери« још од прве године рада симпозијума

МУСТАФА СКОПЉАК родио се 1947. године у Котор Варошу. Ликовну академију завршио је 1977 године у Сарајеву, данас је у њој асистент.

Израђао је самостално десетак пута, учествовао око 100 пута на групним из-

Мустафа Скопљак

ложбама у земљи и иностранству. Добитник је десетак републичких и југословенских награда.

Боре око очију указују на безброј осмеха које је до сада поделио људима. То у животу. У раду — све најозбиљније: драже му је »миловати« глину, него причати за штампу. Ипак смо Мустафу Скопљака некако наговорили да каже своје...

— Моја радозналост полако је расла. Прво сам на ТВ видео приказ прве »Тере«. Онда фоторепортажу у »Илустрованој«. Па је Славица Кикић дошла на академију гомилу фотографија. Још више сам чуо прошле године у панчевачкој колонији »Песак«, па је нормално што сам прихватио позив, иако нисам о свему овом имао праву представу — за кикиндску глину знао сам једино по црепу ИГМ. Када сам стигао, био сам импресиониран. Пожелио сам да истог момента зграбим глину и почнем да радим.

Кикинду ми сада не познајем много више — ради се цео дан, нема времена за разгледање. Оно мало што сам видео, то је да у граду недостају скулптуре.

Овакав простор и услове за рад још нисам видео — мислим да их другде и нема, био сам на разним симпозијумима: у Аранђеловцу, Острожцу на Уни, у Почитељу, Теслићу, Илоку. До сада ми је најдражи материјал било дрво у

комбинацији са бојом, а ово ми је први пут да сам се озбиљно позабавио земљом. Услови траже потпуну ангажованост, брзо размишљање и реализацију, што је омогућено озбиљном, радном атмосфером, каква се само може пожелети. Различитости уметничких приступа појединих чланова ове групе само подстичу. За час су створени другарски односи, размењују се искуства и то само помаже остварењу сопствених замисли. Радим на две веће скулптуре

за отворени простор, а скица и галеријских формата урадио сам већ двадесетак.

И сад — доста разговора, радио бих. Још само напишите да концепција »Тере« са продајном и Савременом галеријом заслужује пуну подршку. Мислим да ће култура вашег града тако још више добити, а Кикинда, колико сам видео, својим традицијама то заслужује.

Х.Р.

НАГРАДА СА КОНКУРСА ЗА УНИВЕРЗИЈАДУ
СТИГЛА У КИКИНДУ

Мој вољени град

● Песма Снежане Новаковић, ученице III, ОШ »Жарко Зрењанин«, »Кикинда«, у конкуренцији од 3474 писмена рада која су приспела на конкурс за Универзијаду »Загреб '87«, освојила је трећу награду.

БОГАТОМ АРСЕНАЛУ награда — пет савезних, две републичке и четири покрајинске, које су талентовани и вредни ђаци учитељице Душице Петровић освојили ове школске године, придружила се ових дана још једна. Из Загреба је стигла радосна вест: ученица III, разреда ОШ »Жарко Зрењанин«, Снежана Новаковић, освојила је треће место на конкурс за Универзијаду »Загреб 87«. На тему »Мој град, моја улица« ова живахна девојчица која, по речима њене учитељице, с подједнаким успехом учи, пише песме, црта, глуми, игра и плива, послала је свој поетски рад. Од 3.474 писмена рада, која су приспела на овај конкурс, Снежанина песма, у којој је са свега неколико поетских »радова« обухваћен цео наш град, освојила је вредну трећу награду:

КИКИНДА

Мој град је Кикинда
К — као »КИКО«
кекс слабак и леп.

И — као »ИДА«
нова »Југо-Флорида«.

К — као »Комуна«
новости сваког четвртка.

И — као Индустрија поврћа
и воћа свакојака.

И — као »Нарвик«
и у њему »Латинска соба«.

Д — као »Душан Васиљев«
песник из ратног доба.

А — као »Антропром«
снабдевач народа.

То је мој вољени град.

Снежана НОВАКОВИЋ,
ученица III, разреда
ОШ »Жарко Зрењанин«